

Udskriftsdato: 20. december 2025

KEN nr 20226 af 05/12/2003 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse C-43-03 om særligt personlige hjælpemidler - leverandørvalg - bleer - inkontinens - hjælpemidler

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 3500095-03

Ankestyrelsens principafgørelse C-43-03 om særligt personlige hjælpemidler - leverandørvalg - bleer - inkontinens - hjælpemidler

Resume:

Ankestyrelsen fandt, at bleer ikke er et særligt personligt hjælpemiddel.

Ankestyrelsen fandt derfor, at ansøgers behov for bleer som udgangspunkt skulle dækkes af bleer fra kommunens leverandør.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at serviceloven og hjælpemiddelbekendtgørelsen indeholder en opregning af særlige personlige hjælpemidler, som overvejende forudsætter individuel tilpasning og at bleer ikke efter sin art eller anvendelse kunne sidestilles med de særligt personlige hjælpemidler, der er nævnt i lov og hjælpemiddelbekendtgørelse.

Ankestyrelsen lagde videre vægt på, at der ikke i serviceloven, hjælpemiddelbekendtgørelsen, Socialministeriets vejledning om støtte til hjælpemidler m.v. eller forarbejder var tilstrækkelige holdpunkter for, at bleer skulle betragtes som et særligt personligt hjælpemiddel.

I den konkrete sag fandt Ankestyrelsen ikke, at der forelå tilstrækkelige oplysninger til at det kunne vurderes, hvorvidt ansøgers behov i tilstrækkelig grad kunne afhjælpes ved anvendelse af bleer fra kommunens leverandør. Sagen blev derfor hjemvist til kommunen med henblik på at kommunen skulle foretage en konkret vurdering af, hvorvidt ansøger - henset til omfanget af inkontinensen - var berettiget til få bevilget bleer fra en anden leverandør end den leverandør, som kommunen havde indgået en leverandøraftale med.

Love:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 764 af 26. august 2003 - § 97, stk. 1

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 979 af 1. oktober 2008 - § 112, stk. 1

Vejledninger:

Socialministeriets vejledning nr. 52 af 5. marts 1998 om støtte til hjælpemidler, biler, boligindretning m.v. (Lov om social service) - pkt. 34, pkt. 35

Sagsfremstilling:

Sagen drejede sig om en kvinde som i flere år havde haft problemer med inkontinens.

Kommunen bevilgede herefter ansøger bleer fra den leverandør, som kommunen havde indgået en leverandøraftale med. Kommunen oplyste samtidig, at ansøger i henhold til servicelovens § 97, stk. 4 frit kunne vælge leverandør af bleer og at ansøger i givet fald ville få udgifterne til bleer refunderet, dog højst med et beløb svarende til den pris kommunen kunne erhverve hjælpemidlet til hos kommunens egen leverandør. Kommunen oplyste samtidig, at kommunens månedlige tilskud ville udgøre 78 kr.

Ansøger klagede over kommunens afgørelse. Det fremgik bl.a. af klagen, at ansøger ønskede at vælge en anden leverandør, idet de af kommunen bevilgede bleer fra kommunens leverandør ikke - grundet utilstrækkelig sugeevne - kunne dække ansøgers behov for bleer. Ansøger gjorde herefter gældende, at kommunens afgørelse, herunder særligt størrelsen af det bevilgede tilskud, ville indebære, at ansøger

ville få en væsentlig egenbetaling såfremt ansøger valgte en anden leverandør. Ansøger fandt derfor, at kommunens tilskud skulle være højere.

Det sociale nævn hjemviste efterfølgende sagen til kommunen med henblik på at kommunen foretog en konkret vurdering af det månedlige behov for bleer og en deraf følgende beregning af tilskuddet efter servicelovens § 97, stk. 4.

Kommunen traf herefter en ny afgørelse. Det fremgik heraf, at ansøgers forbrug af bleer var ca. 40 små og ca. 15 store bleer pr. måned. Da kommunens udgift var 2,95 kr. pr. dag - uanset antal og størrelse - ville det månedlige udbetalte beløb til ansøger være 90 kr. pr. måned.

Ansøger klagede over afgørelsen og anførte bl.a., at de af kommunen bevilgede bleer fortsat ikke kunne dække ansøgers behov for bleer og at ansøger derfor ved valg af en anden leverandør ville få en væsentlig egenbetaling.

Kommunen fastholdt ved genvurderingen den trufne afgørelse. Kommunen oplyste samtidig, at kommunen efter sommerferien ville tilbyde ansøger en ny afprøvning af bleerne fra kommunens leverandør. Kommunen fandt således fortsat, at ansøgers behov ville kunne dækkes af bleerne fra kommunens leverandør.

Det sociale nævn tiltrådte efterfølgende kommunens afgørelse. Nævnet lagde vægt på, at det af kommunen ydede tilskud var fastsat som svarende til den månedlige udgift pr. person kommunen havde til bleer i henhold til leverandøraftale. Nævnet lagde herudover vægt på, at kommunen havde tilbudt ansøger et besøg af en konsulent fra kommunens leverandør med henblik på at ansøger kunne få løst sit problem. Som sagen var oplyst for nævnet havde ansøger ikke taget imod dette tilbud.

Nævnet oplyste videre, at selvom ansøger kunne godtgøre, at ansøger havde en større udgift og at ansøger ikke fandt at kommunens leverandørs produkter kunne tilgodese ansøgers behov, ændrede det ikke ved størrelsen af det tilskud til bleer, det påhvilede kommunen at afholde.

Ansøger klagede over nævnets afgørelse. I klagen var det bl.a. anført, at ansøger aldrig var blevet indkaldt til et nyt møde med kommunens leverandør. Ansøger vurderede, at årsagen hertil kunne være at kommunen var klar over at kommunens leverandør ikke havde bleer der kunne dække ansøgers behov for bleer.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af om bleer kan anses for særligt personlige hjælpemidler, jf. servicelovens § 97, stk. 4.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt ikke, at bleer er et særligt personligt hjælpemiddel, jf. servicelovens § 97, stk. 4.

Ankestyrelsen fandt, at sagen skulle vurderes efter servicelovens § 97, stk. 3, hvorefter kommunen eller amtskommunen kan bestemme, at et hjælpemiddel skal leveres af bestemte leverandører. Ansøgers kommune havde ifølge sagens oplysninger indgået en leverandøraftale med en bestemt ble-leverandør og ansøger kunne derfor, som udgangspunkt, alene få hjælp til bleer fra kommunens leverandør.

Ankestyrelsen fandt imidlertid ikke, at sagen var tilstrækkelig oplyst til at det kunne vurderes, hvorvidt der i det konkrete tilfælde var grundlag for at fravige bestemmelsen i servicelovens § 97, stk. 3, såfremt ansøgers behov ikke i tilstrækkelig grad kunne afhjælpes, hvis ansøger skulle anvende bleer fra kommunens leverandør.

Ankestyrelsen hjemviste således spørgsmålet om, hvorvidt ansøger var berettiget til at få bevilget hjælp til bleer fra en anden nærmere bestemt leverandør end kommunens leverandør, til fornyet behandling og afgørelse i kommunen.

Ankestyrelsen lagde ved afgørelsen vægt på, at bleer ikke er nævnt i hverken servicelovens § 97, stk. 4 eller hjælpemiddelbekendtgørelsens § 6, stk. 3 om særligt personlige hjælpemidler.

Ankestyrelsen lagde endvidere vægt på, at lovens § 97, stk. 4 og hjælpemiddelbekendtgørelsens § 6, stk. 3 opregner hjælpemidler, som overvejende forudsætter individuel tilpasning og at bleer hverken efter sin art eller anvendelse, efter Ankestyrelsens vurdering, kunne sidestilles med de særligt personlige hjælpemidler, der er opregnet i bestemmelserne.

Ankestyrelsen lagde endelig vægt på, at der ikke i servicelovens § 97, hjælpemiddelbekendtgørelsen, Socialministeriets vejledning af 5. marts 1998 om støtte til hjælpemidler m.v. eller forarbejder ses at være tilstrækkelige holdepunkter for, at bleer skal betragtes som et særligt personligt hjælpemiddel.

Ankestyrelsen fandt herefter, at ansøgningen om hjælp til bleer skulle vurderes efter service-lovens § 97, stk. 3, hvorefter et hjælpemiddel skal leveres af kommunens leverandør/-er hvis kommunen har indgået leverandøraftale.

Ankestyrelsen lagde ved denne vurdering vægt på, at ansøgers kommune ifølge sagens oplysninger havde indgået en leverandøraftale med en bestemt ble-leverandør.

Ankestyrelsen fandt imidlertid, at kommunen uanset at tilfældet var omfattet af servicelovens § 97, stk. 3, skulle foretage en konkret vurdering af, hvorvidt ansøgers behov for bleer - henset til omfanget af ansøgers inkontinens - i tilstrækkeligt omfang kunne afhjælpes med bleer fra kommunens leverandør.

Ankestyrelsen lagde ved denne vurdering vægt på, at det følger af punkt 34 i Socialministeriets vejledning om støtte til hjælpemidler, biler, boligændring m.v., at en leverandøraftale ikke må være til hinder for, at personer med et særligt behov får stillet et egnet hjælpemiddel til rådighed, selv om hjælpemidlet ikke er omfattet af leverandøraftalen.